

Työ- ja elinkeinoministeriö
Arbets- och näringsministeriet

Eduskunnan lakivaliokunnalle
Päivi Kantanen, työ- ja elinkeinoministeriö
Heini Färkkilä, oikeusministeriö (OM:n osuus,
uhkasakko)

Vastine
27.10.2016

1/7

VIITE: HE 168/2016 vp Hallituksen esitys eduskunnalle eräiden hallintoasioiden muutoksenhakusäännösten tarkistamiseksi työ- ja elinkeinoministeriön hallinnonalalla

Eduskunnan lakivaliokunnassa käsiteltiin 13.10.2016 hallituksen esitystä eduskunnalle laiksi eräiden hallintoasioiden muutoksenhakusäännösten tarkistamiseksi työ- ja elinkeinoministeriön hallinnonalalla. Lakivaliokunta on pyytänyt työ- ja elinkeinoministeriöltä ja oikeusministeriöltä yhteistä kirjallista vastinetta valiokunnan saamiin lausuntoihin.

Työ- ja elinkeinoministeriön valmistelemaa vastinetta oikeusministeriö on kommentoinut sekä valmistellut uhkasakkolain muutoksenhakua koskevat viittaussäännökset.

Oikaisuvaatimusmenettelyn lisääminen ja sen perusteet - Laki vaatimustenmukaisuuden arviointipalvelujen pätevyyden toteamisesta (920/2005, jäljempänä akkreditointilaki)

Akkreditointilaki on keskeinen tuotesääntelyssä vaatimustenmukaisuuden arviointia tekevien palvelujen tuottajien kannalta. Akkreditointilaissa säädetään arviointielinten kansallisesta akkreditointijärjestelmästä. Arviointielimellä tarkoitetaan vaatimustenmukaisuuden arviointipalveluja suorittavaa yhteisöä, laitosta tai muuta elintä ja akkreditoinnilla arviointielimen pätevyyden toteamista yhdenmu- kaisten kansainvälisten tai eurooppalaisten arviointiperusteiden mukaisesti. Lain tarkoituksena on varmistaa testausten, kalibrointien, sertifiointien ja tarkastusten sekä vastaavien vaatimustenmukai- suuden arviointipalvelujen luotettavuus ja kansainvälinen hyväksyttävyys.

Suomessa akkreditointiyksikkönä toimii Turvallisuus- ja kemikaaliviraston akkreditointiyksikkö (FI-NAS-akkreditointipalvelu). Akkreditoinnista on esitettävä akkreditointilain 6 §:ssä tarkoitettu akkredi- tointitodistus. Käytännössä arviointielimen on osoitettava hakemuksessaan täyttävänsä akkreditointi- laissa säädetyt edellytykset. Akkreditointiyksikkö akkreditoi arviointielimen arvioituaan, että se täyt- tää akkreditointilain 6 §:n 1 ja 2 momentissa tarkoitettut edellytykset. Akkreditointipäätöksessä määri- tellään arviointielimen akkreditoitu pätevyysalue ja vahvistetaan menettelytavat, joilla pätevyyttä pidetään yllä ja seurataan. Päätös voidaan antaa määräajaksi. Akkreditointiyksikkö antaa lausunnon arviointielimen pätevyydestä arvioituaan sen 6 §:n 3 momentin nojalla. Voimassaolevassa akkredi- tointilaissa ei ole säännöksiä oikaisuvaatimusmenettelystä eikä valitusluvasta.

Akkreditointiyksikön päätökset edellyttävät asioiden huolellisesta selvittämisestä ja päätösten asian- mukaista perustelua jo ensi vaiheen hallintomenettelyssä. Akkreditointipäätökset ovat aina ainutker- taisia ja niiden valmistelu on ajallisesti pitkä prosessi. Hakija on vahvasti mukana prosessissa ja käy dialogia akkreditointiyksikön kanssa. Oikaisuvaatimusmenettely aiheuttaisi vain lisätyötä niin hakijal-

le kuin akkreditointiyksikölle. Oikaisuvaatimusmenettelyn ei katsota tuottavan näihin päätöksiin lisä-arvoa ja se pitkittäisi turhaan asioiden käsittelyä (kuten HE 230/2014 vp. s. 42–43 ja PeVL 55/2014 vp. s. 3). Käytännössä akkreditointipäätöksistä ei juurikaan valiteta. Lain valmistelussa oikaisuvaatimuksen lisäämistä on selvitetty päätöksiä tekevältä Turvallisuus- ja kemikaaliviraston akkreditointiyksiköltä, joka ei myöskään puolla oikaisuvaatimuksen lisäämistä akkreditointilakiin edellä mainituilla perusteilla.

Työ- ja elinkeinoministeriö ei esitä lisättäväksi akkreditointilakiin edellä mainituilla perusteilla oikaisuvaatimusta. Tuotesääntelyn osalta on alla vielä esitetty tuotelainsäädännön perusteella tehtävät päätökset ja niiden osalta tehdyt linjaukset muutoksenhakusäännöksistä.

Taustaa tuotesääntelylainsäädännön perusteella tehtävistä päätöksistä ja niiden muutoksenhakusäännökset

Tuotesääntelyä koskevan lainsäädännön uudistamisen yhteydessä valmistelussa on ollut kaksi horisontaalista lakia ja kuusi sektorilakia, joihin on valmistelun aikana katsottu tarkoituksenmukaiseksi lisätä muutoksenhakusäännöksiin valituslupa. Osassa asioita on jo nykyäänkin käytössä oikaisuvaatimusmenettely. Säännösten uudistamisessa on myös pyritty yhdenmukaiseen kirjoitustapaan. Akkreditointilaki on osa tuotesääntelyä, joka on uudistettu jo vuonna 2005.

Eduskunnassa on parhaillaan uudistettavana ja käsiteltävänä seuraavat hallituksen esitykset:

- hallituksen esitys hissiturvallisuuslaiksi (HE 23/2016 vp.),
- hallituksen esitys mittauslaitelaiksi (HE 30/2016 vp.),
- hallituksen esitys eräiden tuotteiden markkinavalvonnasta annettavaksi laiksi (HE 40/2016 vp.),
- hallituksen esitys räjähteiden vaatimustenmukaisuudesta annettavaksi laiksi (HE 20/2016 vp.),
- hallituksen esitys räjähdysvaarallisissa tiloissa käytettäväksi tarkoitettujen laitteiden ja suojausjärjestelmien vaatimustenmukaisuudesta annettavaksi laiksi (HE 19/2016 vp.),
- hallituksen esitys sähköturvallisuuslaiksi (HE 116/2016 vp.) ja
- hallituksen esitys painelaitelaiksi (HE 117/2016 vp.)

Tähän pakettiin liittyy myös hallituksen esitys eduskunnalle laiksi eräitä tuoteryhmiä koskevista ilmoitetuista laitoksista (HE 21/2016 vp.). Tämän esityksen käsittely erotettiin eduskuntakäsittelyn aikana muusta tuotesääntelypaketista. Laki eräitä tuoteryhmiä koskevista ilmoitetuista laitoksista (278/2016) tuli voimaan 27.4.2016.

Tuotesääntelyn perusteella tehtävät päätökset voidaan jakaa neljään ryhmään seuraavasti:

1. ministeriön päätökset ilmoitetuista laitoksista
2. valvontaviranomaisen tekemät päätökset (markkinavalvonnassa tai käytön aikaisessa valvonnassa), joista säädetään markkinavalvontalaissa ja edellä mainituissa substanssilaeissa
3. vaatimustenmukaisuuden arviointilaitosten (kaupallisia yrityksiä) tekemät päätökset, joista säädetään edellä mainituissa substanssilaeissa
4. FINAS-akkreditointipalvelun tekemät akkreditointipäätökset, joista säädetään laissa vaatimustenmukaisuuden arviointipalvelujen pätevyys toteamisesta (920/2005)

Ilmoitettuja laitoksia koskevan lain perusteella vaatimustenmukaisuuden arviointitehtäviä suorittavat laitokset voivat hakea kansalliselta toimivaltaiselta viranomaiselta (työ- ja elinkeinoministeriö ja liikenne- ja viestintäministeriö) nimeämistä niin sanotuksi ilmoitetuksi laitokseksi, jos heillä on osoitettua mm. akkreditointia koskevien vaatimusten täyttyminen akkreditointielimen myöntämällä akkreditointitodistuksella. Osa arviointitehtävistä on ainoastaan mahdollista tehdä ilmoitetun laitoksen ”statuksella”.

Oikaisuvaatimuksen lisääminen ministeriön ja valvontaviranomaisen tuotesääntelylainsäädännön perusteella tehtävään päätökseen lisäisi turhaa muutoksenhaun kestoa eikä tuottaisi lisäarvoa valit-

tajan oikeusturvan kannalta. Näissä asiaryhmissä (edellä mainitut substanssilait) ministeriön päätökset vaatimustenmukaisuuden arviointilaitoksen hyväksymisestä ns. ilmoitetuksi laitokseksi perustuvat käytännössä hakijan esittämiin laissa vaadittuihin selvityksiin ja todistuksiin ns. akkreditoitodistukseen hakijan pätevyydestä ja osaamisesta tietyllä toimialalla. Akkreditoitodistuksen myöntää akkreditoinnista vastaava viranomainen, joka on Turvallisuus- ja kemikaaliviraston akkreditointiyksikkö (FINAS-akkreditointipalvelu).

Valvontaviranomaisen, joista säädetään markkinavalvontalaissa ja substanssilaeissa, päätökset puolestaan edellyttävät asiakysymysten lisäksi vaativaa oikeudellista harkintaa. Asiat selvitetään huolellisesti jo ensi vaiheen hallintomenettelyssä ja päätökset perustellaan asianmukaisesti. Mahdolliset päätöksessä olevat menettely-, asia- ja kirjoitusvirheet voidaan korjata hallintolain 8 luvun mukaisesti. Hallintolainkäyttölain mukaan ministeriön päätökseen saa hakea muutosta valittamalla hallinto-oikeuteen. Nämä perustelut löytyvät käsiteltävänä olevasta hallituksen esityksestä yleisperusteluista (s. 5-6).

Lisäksi esimerkiksi sähköturvallisuuslain osalta (HE 116/2016 vp.) on hallituksen esityksen perusteluissa oikaisuvaatimusmenettelyn osalta todettu seuraavaa valvontaviranomaisten päätöksistä: "oikaisuvaatimusmenettelyä ei esitetä otettavaksi käyttöön, koska se saattaisi tarpeettomasti hidastaa oikeusturvan antamista asioissa, jotka on perusteltua voida saattaa nopeasti tuomioistuimen ratkaistavaksi."

Sen sijaan *vaatimustenmukaisuuden arviointilaitosten tekemiin päätöksiin* jo nykyäänkin on käytössä substanssilaeissa (sähköturvallisuuslaki) oikaisuvaatimusmenettely, ja uutena asiana on esitetty valituslupaa edellytykseksi hallinto-oikeuden päätöksestä valittamiseksi korkeimpaan hallinto-oikeuteen. Nämä päätökset, joita yksityinen yritys julkista valtaa käyttäessään tekee asemansa perusteella, kohdistuvat toiseen yritykseen ja sen oikeusasemaan. Näiden päätösten osalta on katsottu tarkoituksenmukaiseksi ensi vaiheessa turvautua oikaisuvaatimusmenettelyyn nykytilaa vastaavasti asioiden joutuksen selvittämisen ja oikeusturvan kannalta.

Esimerkiksi painelaitelain hallituksen esityksen perusteluissa on todettu, että vaatimustenmukaisuuden arviointilaitokset, hyväksytyt laitokset ja omatarkastuslaitokset suorittavat lakiin perustuvia tarkastustehtäviä ja vaatimustenmukaisuuden arviointia. Kyse on perustuslain 124 §:n mukaisesta julkisesta hallintotehtävästä. Kun yksityisoikeudellinen oikeussubjekti hoitaa julkista hallintotehtävää, on vaatimukset oikeusturvan takaamisesta pystyttävä turvaamaan. Siten vaatimustenmukaisuuden arviointilaitosten, hyväksytyjen laitosten ja omatarkastuslaitosten tekemiin hallintopäätöksiin, josta säädetään edellä mainituissa substanssilaeissa, tulisi voida vaatia oikaisua ensiasteena päätöksen tehneeltä taholta. Yleiset säännökset oikaisuvaatimusmenettelystä ovat hallintolain 7 a luvussa. Edellä mainituilla perusteilla painelaitelakiin esitetään otettavaksi nykytilaa vastaavasti laitosten päätöksiin oikaisuvaatimusmenettely.

Tuotelainsäädännön uudistamisessa eri laitosten muutoksenhakusäännöksiä kirjoittamistapaa on yhdenmukaistettu oikaisuvaatimusmenettelyn osalta sekä lisätty valituslupa korkeimpaan hallinto-oikeuteen valittamisen edellytykseksi.

Johdonmukaisuus oikaisuvaatimuksen arvioinnissa

Kauppakamarilain osalta on todettava, että työ- ja elinkeinoministeriö ei katso lain olevan saman sisältöinen ilmoitetuista laitoksista annetun lain kanssa. Ministeriön päätökset eroavat muun muassa vaadittavien selvitysten suhteen.

Lisäksi merimiesten vuosilomalaki on saman sisältöinen työajasta kotimaan liikenteestä annetun lain kanssa poikkeuslupan myöntämisen osalta. Ministeriö tekee päätöksen poikkeusluvasta. Jälkimmäiseen lakiin oikaisuvaatimus ministeriön päätökseen tuli voimaan vuoden 2016 alussa.

Perintätoiminnan luvanvaisuudesta annettu laki on saman sisältöinen puolestaan kiinteistönvälitysliikkeistä ja vuokrahuoneistojen välitysliikkeistä annetun lain kanssa ja siten näiden lakien oikaisuvaatimusmenettelyä ja valituslupaa koskevat säännökset tulisivat olla yhdenmukaiset. Jälkimmäisen lain osalta muutokset oikaisuvaatimusmenettelystä ja valitusluvasta tiettyihin asiaryhmiin tulivat

voimaan vuoden 2016 alusta. Tästä syystä välityslikkeistä annetun lain osalta esitetään vain valituslupan lisäämistä pakkokeinoja ja rekisteristä poistamista koskeviin asioihin. Sen sijaan oikaisuvaatimusmenettelyn ei katsota soveltuvan pakkokeinoja ja rekisteristä poistamista koskeviin asioihin. Perintätoiminnan luvanvaraisuudesta annettuun lakiin puolestaan esitetään nyt lisättäväksi vastaavat säännökset oikaisuvaatimusmenettelyä ja valitusluvasta.

Valitus markkinaoikeuden ratkaisuun hankinta-asioissa

Hallituksen esityksessä (HE 168/2016 osiossa "Muutoksenhaku korkeimpaan hallinto-oikeuteen ja korkeimpaan oikeuteen" vp s. 8) esitetyn osalta hankinta-asioden muutoksenhausta voi saada väärän kuvan seuraavasta kohdasta:

"Työ- ja elinkeinoministeriön hallinnonalan lainsäädännössä on asiaryhmiä, joissa korkeimpaan hallinto-oikeuteen valitetaan markkinaoikeuden päätöksistä. Näitä ovat kilpailu- ja valvonta-asiat, julkisia hankintoja koskevat asiat sekä teollis- ja tekijänoikeuksien hallinnollista rekisteröintiä koskevat asiat. Korkeimpaan hallinto-oikeuteen valittaminen edellyttää valituslupaa. Asiasta säädetään oikeudenkäynnistä markkinaoikeudessa annetun lain 7 luvun 1 ja 2 §:ssä (100/2013)."

Yllä mainitusta kohdasta voi saada väärän käsityksen siitä, että kilpailu- ja julkisia hankintoja koskevissa asioissa markkinaoikeuden päätöksestä valittaminen hallinto-oikeuteen edellyttää valituslupaa, kun kohdassa ei ole kerrottu tarkemmin mm. julkisista hankinnoista annetun lain säännöksiä (348/2007) muutoksenhausta.

Oikeudenkäynnistä markkinaoikeudessa annetun lain 7 luvun 1 §:ssä säädetään muutoksenhausta markkinaoikeuden ratkaisuun. Pykälän mukaan markkinaoikeuden päätökseen kilpailu- tai valvonta-asiassa taikka hankinta-asiassa haetaan muutosta valittamalla korkeimpaan hallinto-oikeuteen siten kuin 1 luvun 2 ja 3 §:ssä mainituissa laeissa säädetään. Lain 1 luvun 3 §:n mukaan markkinaoikeus käsittelee *hankinta-asioina* asiat, jotka säädetään sen toimivaltaan kuuluviksi:

- 1) julkisista hankinnoista annetussa laissa (348/2007);
- 2) vesi- ja energiahuollon, liikenteen ja postipalvelujen alalla toimivien yksiköiden hankinnoista annetussa laissa (349/2007);
- 3) sähköisestä huutokaupasta ja dynaamisesta hankintajärjestelmästä annetussa laissa (698/2011);
- 4) julkisista puolustus- ja turvallisuushankinnoista annetussa laissa (1531/2011);
- 5) joukkoliikennelaissa (869/2009);
- 6) ajoneuvojen energia- ja ympäristövaikutusten huomioon ottamisesta julkisissa hankinnoissa annetussa laissa (1509/2011).

Julkisista hankinnoista annetun lain mukaan nykyään markkinaoikeuden päätöksestä valittaminen ei edellytä valituslupaa. Lain 103 §:ssä säädetään muutoksenhausta markkinaoikeuden päätökseen. Pykälän 1 momentin mukaan markkinaoikeuden päätökseen saa hakea muutosta valittamalla korkeimpaan hallinto-oikeuteen siten kuin hallintolainkäyttölaissa säädetään. Markkinaoikeuden väliaikaiseen päätökseen, josta säädetään 91 §:n 1 momentissa, puolestaan 2 momentin mukaan ei saa hakea muutosta valittamalla korkeimpaan hallinto-oikeuteen. Markkinaoikeuden päätös ei estä asian saattamista uudelleen markkinaoikeuden ratkaistavaksi, jos aikaisemman päätöksen perusteet muuttuvat.

Eduskunnassa on parhaillaan käsiteltävänä hallituksen esitys eduskunnalle hankintamenettelyä koskevaksi lainsäädännöksi (HE 108/2016 vp). Esityksellä on liittymä TEM:n muutoksenhakusäännöksiä koskeviin ehdotuksiin. Julkisia hankintoja koskevassa hallituksen esityksessä ehdotetaan muutettavaksi nykytilaa siten, että markkinaoikeuden päätökseen valittaminen edellyttäisi jatkossa valituslupaa.

165 §. Muutoksenhaku markkinaoikeuden päätökseen. Pykälässä säädettäisiin muutoksenhausta markkinaoikeuden päätökseen. Pykälän 1 momentti eroaisi voimassa olevan hankintalain 103 §:n 1 momentissa säädetyistä siten, että jatkovalitus korkeimpaan hallinto-oikeuteen edellyttäisi valituslupaa. Lainkohdassa ehdotettaisiin hankinta-asioihin liittyvien kiireellisyysnäkökohtien sekä muutoksenhaun kohteena olevan tarjouskilpailun voittaneen tarjoajan oikeussuojan turvaamisen johdosta valituslupan asettamista markkinaoikeuden päätöksiä koskeviin valituksiin. Valituslupaperusteet tällaisessa asiassa perustuvat hallintolainkäyttölain 13 §:n 2 momenttiin.

Viittaussäännös uhkasakkolakiin

Korkeimman hallinto-oikeuden lausunnossa on tuotu esille puute siitä, että hallituksen esityksessä ei ole erikseen selostettu *uhkasakkolain* (1113/1990) säännöksiä muutoksenhausta. Uhkasakkolain 24 §:n (894/2015) 1 momentin mukaan uhkasakon asettamista sekä teettämis- tai keskeyttämisuhan asettamista koskevaan päätökseen saa hakea muutosta siten kuin muutoksenhausta päävelvoitteen määräämistä koskevaan päätökseen säädetään. Korkein hallinto-oikeus katsoo, että tämä lähtökohta ei ole siinänsä ongelmallinen suhteessa niihin tässä hallituksen esityksessä tarkoitettuihin lakeihin, joihin sisältyy mahdollisuus tehostaa asetettua päävelvoitetta uhkasakkolain mukaisilla uhilla. Jos päävelvoitteesta valittaminen korkeimpaan hallinto-oikeuteen on valituslupanvaraista, niin silloin myös uhan asettamisesta valittaminen päävelvoitteen yhteydessä on valituslupanvaraista.

Uhkasakkolain 24 §:n 2 momentin mukaan uhkasakon tuomitsemista sekä teettämis- ja tai keskeyttämisuhan täytäntöön pantavaksi määräämistä koskevaan päätökseen saa sen sijaan hakea muutosta valittamalla siten kuin hallintolainkäyttölaissa säädetään. Tuomitsemisvaihetta koskevaa päätöksentekoa ei siten ole rajoitettu uhkasakkolaissa valituslupajärjestelmällä.

Informatiivisuussyistä korkein hallinto-oikeus pitäisi suotavana, että niihin pakettiin kuuluviiin lakeihin, joihin sisältyy viittaussäännökset uhkasakkolakiin, lisättäisiin myös muutoksenhaun osalta viittaussäännös uhkasakkolakiin.

Työ- ja elinkeinoministeriö esittää lakivaliokunnalle harkittavaksi seuraavien sisältöisiä informatiivisia viittaussäännöksiä uhkasakkolakiin muutoksenhaun osalta. Vastaava informatiivinen viittaus muutoksenhaun osalta uhkasakkolakiin on jo nyt esitetty tuotelainsäädännön uudistamisen yhteydessä esim. sähköturvallisuuslakiin (HE 116/2016 vp. 118 §:n 3 momentti) ja painelaitelakiin (HE 117/2016 vp. 105 §:n 3 momentti). Mainittu sähköturvallisuuslain 118 §:n 3 momentin ja painelaitelain 105 §:n 3 momentin viittaus on sisällöltään seuraava: ”Uhkasakon asettamista ja maksettavaksi tuomitsemista sekä teettämis- tai keskeyttämisuhan asettamista ja täytäntöön pantavaksi määräämistä koskevaan päätökseen saa kuitenkin hakea muutosta siten kuin uhkasakkolaissa säädetään.”

Viittaus uhkasakkolakiin muutoksenhaun osalta voitaisiin tehdä ehdotuksessa alla tarkemmin listattujen lakien muutoshakusäännöksiin, koska näissä laeissa on käytössä uhkasakkotehoste (1., 3., 4. ja 5. lakiehdotus). Laissa jalometallituotteista viranomainen voi myös tehostaa antamaansa kieltoa, vaatimusta tai velvoitetta teettämishallalla.

Työ- ja elinkeinoministeriö esittää informatiivisia viittauksia 1., 4. ja 5. lakiehdotuksen osalta lisättäväksi muutoshakua koskevaan momenttiin eikä omaksi momentikseen. Viittaus muutoksenhaun osalta uhkasakkolakiin on toki looginen omana momenttinaan, mutta työ- ja elinkeinoministeriö käytännön syistä ehdottaa informatiivisen viittauksen lisäämistä samaan momenttiin pääasiallisesti koskevan muutoksenhaun kanssa, jolloin kunkin pykälän momenttijaotusta ei muuteta.

3. lakiehdotuksen kohdalla informatiivisen viittauksen tulisi pykälän logiikan säilyttämiseksi olla 21 §:n 2 momentissa, jota ei hallituksen esityksessä ehdotettu muutettavaksi. Näin ollen kyseisen informatiivisen viittauksen lisääminen 21 §:n 2 momenttiin tulisi huomioida 3. lakiehdotuksen johtolauseessa.

1. lakiehdotus

Laki jalometallituotteista annetun lain muuttamisesta, jonka ehdotettuun 16 a §:n 1 momenttiin voitaisiin lisätä uutena asiana seuraava virke: *Muutoksenhausta uhkasakon asettamiseen ja maksettavaksi tuomitsemiseen sekä keskeyttämisuhan asettamiseen ja täytäntöön pantavaksi määräämistä koskevaan päätökseen säädetään uhkasakkolaissa.*

Näin ollen 16 a §:n 1 momentti kuuluisi seuraavasti:

Ministeriön ja valvontaviranomaisen tämän lain nojalla tekemään päätökseen saa hakea muutosta valittamalla hallinto-oikeuteen siten kuin hallintolainkäyttölaissa säädetään. Hallinto-oikeuden päätökseen saa hakea muutosta valittamalla vain, jos korkein hallinto-oikeus myöntää valitusluvan. *Muutoksenhausta uhkasakon asettamiseen ja maksettavaksi tuomitsemiseen sekä keskeyttämisuhan asettamiseen ja täytäntöön pantavaksi määräämistä koskevaan päätökseen säädetään uhkasakkolaissa.*

3. lakiehdotus

Laki kiinteistönvälitysliikkeistä ja vuokrahuoneiston välitysliikkeistä annetun lain 21 §:n muuttamisesta, jonka 21 §:n 2 momenttiin voitaisiin lisätä uutena asiana seuraava virke: *Muutoksenhausta uhkasakon asettamiseen ja maksettavaksi tuomitsemiseen säädetään uhkasakkolaissa.*

Näin ollen 21 §:n 2 momentti kuuluisi seuraavasti:

Muuhun aluehallintoviraston päätökseen saa vaatia oikaisua siten kuin hallintolaissa säädetään. Oikaisuvaatimukseen annettuun päätökseen saa hakea muutosta valittamalla hallinto-oikeuteen siten kuin hallintolainkäyttölaissa säädetään. *Muutoksenhausta uhkasakon asettamiseen ja maksettavaksi tuomitsemiseen säädetään uhkasakkolaissa.*

3. lakiehdotuksen osalta pykälän logiikan säilyttämiseksi asianmukaisin paikka uhkasakon muutoksenhakua koskevalle informatiiviselle viittaussäännökselle olisi 21 §:n 2 momentti. Koska 21 §:n 2 momenttia ei ollut ehdotettu muutettavaksi hallituksen esityksessä, tulee muutos huomioida 3. lakiehdotuksen johtolauseessa.

4. lakiehdotus

Laki perintätoiminnan luvanvaraisuudesta annetun lain 14 §:n muuttamisesta, jonka 14 §:n 2 momenttiin voitaisiin lisätä uutena asiana seuraava virke: *Muutoksenhausta uhkasakon asettamiseen ja maksettavaksi tuomitsemiseen säädetään uhkasakkolaissa.*

Näin ollen 14 §:n 2 momentti kuuluisi seuraavasti:

Muuhun aluehallintoviraston päätökseen saa vaatia oikaisua siten kuin hallintolaissa (434/2003) säädetään. Oikaisuvaatimukseen annettuun päätökseen saa hakea muutosta valittamalla hallinto-oikeuteen siten kuin hallintolainkäyttölaissa säädetään. *Muutoksenhausta uhkasakon asettamiseen ja maksettavaksi tuomitsemiseen säädetään uhkasakkolaissa.*

5. lakiehdotus

Laki majoitus- ja ravitsemistoiminnasta annetun lain 14 §:n muuttamisesta, jonka 14 §:n 1 momenttiin voitaisiin lisätä uutena asiana seuraava virke: *Muutoksenhausta uhkasakon asettamiseen ja maksettavaksi tuomitsemiseen säädetään uhkasakkolaissa.*

Näin ollen 14 §:n 1 momentti kuuluisi seuraavasti:

Tämän lain nojalla annettuun päätökseen saa hakea muutosta valittamalla hallinto-oikeuteen siten kuin hallintolainkäyttölaissa (586/1996) säädetään. Hallinto-oikeuden päätökseen saa hakea muutosta valittamalla vain, jos korkein hallinto-oikeus myöntää valitusluvan. *Muutoksenhausta uhkasakon asettamiseen ja maksettavaksi tuomitsemiseen säädetään uhkasakkolaissa.*

TIEDOKSI

Susanna Siitonen, TEM
Tuomo Knuuti, TEM
Tomi Lounema, TEM
Pasi Järvinen, TEM
Pekka Timonen, TEM
koy@tem.fi
Heini Färkkilä, OM